



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ  
Præcones**

**Stengel, Georg**

**Ingolstadt, 1645**

§. 6. Fulminum, & tempestatis motu, tandem Alphonsus ad pœnitentia[m]  
adigitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

factum elati estis, vt neque primipilos militum, neq; bonos consiliarios, neq; viros religiosos, neq; ipsos confessarios, aut Eremitas amplius audire sustineatis. Obdurata aures, obdurati cordis sunt argumentū: & obduratum cor, magnum est aut pereuntis signum, aut perituri.

## §. VI.

*Fulminum, & tempestatis metu, tandem Alphonsus ad pœnitentiam adigitur.*

Quancquã non rarò D E V S misericordiæ suæ omnipotentiam, etiam in istis faxis, ostendit. Accipite enim, obsecro, quid porò contigerit huic, tam diu Christianū Pharaonē agenti. Proximâ nocte, tenebris horrorem augmentibus, tandem sese cœpit exere diuinæ maiestatis ira. Primùm insoliti venti, & spiritus procellarum, concussis arborum ramis, & ædificiorum fundamentis vāsanissimè fremuerunt. Crepabant fenestras; tremebant ianue, quatiebantur muri, mœnia ipsa videbantur collapsura. Caliginoso & nocturno cælo inducebantur fœdissimæ nubes. Eæ inter se, Aquilonum vi, collisæ in repentinam flammâ emicabant: fulguraq; metuenda identidem, è tenebris, coruscantia oculos perstringebant. Fulgura  
aërem

aërem incendientia, sequebantur horrenda tonitrua, quæ, abrupto fragore, ipsã mundi compagem videbantur solutura. Nec fuere fulgura illa è pelui, sed terrifico lumini fulmina tam densa miscebantur, vt cælũ cadere videretur. Nimirum *tunc intonuit de celo* **Psalm. 17.**  
*Dominus, & Altissimus dedit vocẽ suam: grando & carbones ignis: misit sagittas suas, & dissipavit eos: fulgura multiplicavit, & conturbavit eos. Nã, Qui sunt, qui trepidant, & ad omnia fulgura pallent? Nonne quorũ conscientia clamat, DEVM se habere inimicũ? Quid ergo tunc animi Alphonso putemus fuisse? cùm præsertim & tempestas, & circumstantes venti, & fulminum jactus, illi semper fierent viciniore? Trepidabat Rex, sed, ad salutaria stupidus, non emendabatur. Itaque propius censuit ira Numinis feriendũ. Fulmen trifurcum in ipsum eius cubiculũ destinat, quo & Regis & Reginae vestes exemplò combustæ, atq; in cineres redactæ fuerunt. Ibi enim è veterno excitatus Alphonfus, sed attonitus, & vix loqui valens, cubicularios vocat, jubetq; Eremitam, ante aliquot horas, cum indignatione, abactũ actutum reuocari. Sed erat ea tempestatis vehementia, vt è palatio exire nemo posset. Re-*

petitis igitur cæli mugientis fragoribus ictibusq; & corusco fulmine, alia super alia incendente, immensum auctus est Regis metus, vt aueretur & desiderium Eremitæ reuocandi. Quem vt tandem vidit Rex ingredientem, iam longè à se alius ad pedes eius procidens; *Ego, inquit, sum, qui peccaui.* Eremita verò, *Homo acharis, ait, quasi fabula vana.* Et: *Quis posuit in visceribus hominis sapientiam?* Nuncquid Altissimi Consiliarius tu es? O vtinam, Rex, memor fuisses verborum Regis sapientissimi Salomonis; *Vanitatem, & verba mendacia longè fac à me.* Vides nunc omnipotentiam D. E. I? Vides, cur fulmina eondiderit?

Eccl. 10.  
21. Iob.  
38. 36.

Proverb.  
30. 8.

## §. VII.

*Fulminum vis, Deo seruientiuræ tribus exemplis, declaratur.*

Si homines diuina affectare, si Pelion Ossa imponere, si se gigantes existimare volunt, *pugnabit cum illo Orbis terrarum, contra insensatos. Ibunt directè emissiones fulgurum, & tanquam à benè curuato arcu nubium, exterminabuntur, & ad certum locum insilient; in intimum tuum cubile penetrabunt; pectus tuum ferient: hoc satis est Creatori, si habeat tales satellites, honorisque sui defensores.*

Sapi. 5. 21.